



UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**De Ab||roganda Missa || Privata Marti-||ni Lvtheri ||
Senten-||tia**

Luther, Martin

Wittembergae, 1522

VD16 L 3619

Septimo.

urn:nbn:de:hbz:466:1-33296

autem iratum, est expectare iram potius quã charitatem, mala
potius quã bona. At Eucharistiam salubriter accepturis necesse
est credere deum summa charitate iamdudum placatissimum,
ultra donare: id quo nihil habet charius, ita ut nihil eque pug-
net aduersus Eucharistiã fructum, atq; hæc sacrilega opinio pa-
pistarum, & nocentissima conscientia, deum esse iratum & hoc
sacrificio placandũ, qui nisi summe esset placatus & amantiss.
tantas suas opes nec exhiberet nec effunderet. Vides ergo ut sa-
crifices isti uerius carnifices, suo sacrificio nos docent incurere
horrenda & pericula, & omnia bona in mala, uiuifica in mor-
tifera, salutifera in damnabilia, certa in incerta, fidẽ in dubiũ,
securitatem in pauorem. Breuiter, ipsam diuinam charitatem
in iram, & amorem in odium, patrem in hostem, cœlũ in in-
fernum, & summa in infima uertere, omnia miscere, confun-
dere & perturbare. Non autem sic incertus es, nec iram cogitas,
si Eucharistiam solũ promissionem non sacrificium esse cog-
noscis. Certus enim es, deũ mentiri non posse in suis promissio-
nibus, sed sicut placatum & amantem sese promittit & exhibet,
ita um absq; dubio habes, si saltem promittenti credis. Dein-
de cũ illum non nisi bona sua promittere ibi intelligis, mox ex-
onerata & leta conscientia intelligis, nihil a te exigere bonorũ quæ
tu offeras, sed tantũ inuitari & blandissime allici ut bona acci-
pias quæ ille tibi proponit. At ubi sacrificare uolueris, necesse est
tecum afferas conscientiam oneratissimam, quæ cogitet, non
nisi infinita exigere, quæ offeras, prorsus præ angustia nihil uidẽs
bonorum, quæ accipere debeas. Ita fit, ut ubi summa dulcedo-
cordis erga deũ regnare debet, ibi tyrãnisset summa angustia &
tribulatio. Hoc scilicet uoluit Satan per istud impium & peruer-
sum sacrificium.

SEPTIMO.

Quod pro uobis datur. Item, qui pro uebis effundetur in re-
missionem peccatorũ. Hic signatur res ipsa promissionis, quæ
est, remissio peccatorũ. O dulcis & potens promissio, sed simul
impacientissima sacrificii. Ideo enim datur corpus & sanguis, ut
nos salui simus, remissis omnibus peccatis. Ecce hæc sunt illa bo-
na quæ tibi exhibentur in Eucharistia, putas hæc posse exhiberi

Æ

Remissio peccatorum. ab irato & implacato deo, ac non potius ab indulgentissimo, amantissimo, sollicitissimo pro nobis patre? Quid amplius promittere potuit, quã remissionem peccatorum? Quid est remissio peccatorum, nisi gratia, salus, hæreditas, uita, pax, gloria æterna in ipso deo? Et tu insane & impie papista tuo sacrificio, aliũ tibi fingis deum in Eucharistia. Nonne iam dudum uides, omnes sacrifices idolatras esse, & toties idolatriã perficere, quoties sacrificant? Non. n. uere deum cogitant, sed idolum sui cordis formant, cogitantes & credentes, esse hic deum aliquem iratũ & placandum, qui plane in Eucharistia nec est nec esse potest. Atq; uere iratus tibi est & manet, sicuti credis, quia extra Eucharistie fidem es, & promissioni eius non credis, nihilo differens ab Ethnico & Iudæo, nisi quod maiori peccato in hac bona peccas, dum sacrificio tuo magis irritas & incurris in iram, cæterũ infidelitate & impietate similis es, tantũ titulo Christianus, & tantũ rasura sacerdos. Deniq; ut sacrilegam placandi cogitationem tibi adimeret inter uerba, ipsemet tibi signat & indicat, quo sit placandus & placatus, dum dicit, Quod pro uobis datur, Qui pro uobis effundetur. Desine, rogo, tuas perditas placationes præsumere. Vnum est, quo placatur (ut ita dicam) solissimũ & unicissimum, ne speres ultra hoc, ullum aliud placandi aut sacrificiũ aut consiliũ reliquũ esse. Maior est illa maiestas, quã ut totius orbis sanguine & omniũ angelorũ meritis placari possit. Corpus Christi datur & sanguis eius funditur & sic placatur. Pro te enim datur & funditur, sicut dicit, Pro uobis. Cur pro nobis, nisi ut placetur ira dei, quæ imminet peccatis nostris? Placata autẽ ira remittuntur peccata. Hoc est, quod dicit, dari & effundi in remissionem peccatorum. Nisi em̃ daretur & effunderetur, ira maneret & peccata retinerentur. Hic uides quã nihil ualeat opus satisfactionis aut sacrificiũ placatiõis, sed sola fides dati corporis & effusi sanguinis pro placatione. Ne fides ipsa quidem placat, sed apprehendit & obtinet placationem per Christum factam, quanto magis tua stulta placatio, & sine fide & sine Christo, nihil impetrabit, nisi maiorem iram. Stat firma sententia, Hoc corpus datur pro uobis. Vos

nihil dare nec offerre potestis in placatione aut remissione, sed gratis donatur uobis, sed non gratis donatur Christo, hoc donum dei in uobis, quia corpus & sanguinem pro eo, propter nos tradit, ut diligamus, gaudeamus, grati simus diuinae misericordiae, pro inenarrabili suo hoc dono, indignis nobis donato. Non ergo sacrificandum & dandum est in Eucharistia ab hominibus, sed tantum credendum & accipiendum a deo.

Ex quibus nunc euidenter sequitur, Eucharistiam seu missam prorsus nulli alteri posse applicari & communicari. Quid enim ad me, quod usus uniuersi orbis papistici aliter sentit & facere praesumit? Nunquid fidem dei illi euacuabunt? aut ignoramus praedictum esse, totum orbem seductum in erroribus Antichristi, qui est Papa? Verba dei non fallunt nos, nec deserunt etiam in medio umbræ mortis. Quæ ut uides quæ nihil exigant, nisi fidem, cum sint purissimæ, tenerrimæ, opulētissimæ promissiones. At fides in promissionem sua cuique seorsum est, nulli potens applicari aut communicari. Neque enim ego pro te credere possum, sicut nec tu pro me, ita non est meum, promissionem dei tibi applicare uel communicare, sed tua propria fide eam tibi applices necesse est. Stat enim sententia, Qui non crediderit, condemnabitur. Proinde Cananei isti Missarii & turpissimi lucri sacrifices, dum fraternitates iactant, missarumque participia uendunt, nihil aliud faciunt, quæ stultum orbem dementant & illudunt, secumque ad inferos trahunt, simul rapientes eorum substantias sacrilegis mendaciis & ludificationibus. Et hic reuelantur fundamenta orbis terræ ab increpatione huius spiritus. Apparet enim, super quod fundamentum Episcopatus, Collegia, Monasteria, templa, sacella, altaria & uniuersum regnum hoc sacerdotale Papisticae Ecclesiae sit ædificatum. Nōne omnia super Missarum sacrificia sunt ædificata? hoc est, super idolatriam pessimam omnium, super mendacia impurissima, super abusum Eucharistiae peruersissimum, super infidelitatem plusquam gentilem. Et hinc iusto iudicio dei factum, ut opes horum non seruiant, nisi profusissimæ luxuriæ, libidini, pompæ, ocio. breuiter, soli abominatiōi Romanæ, sicut dignum est. Talibus enim remunerari debuit, autor huius blasphemii sacerdotii.

Missæ quæ
alijs cōmuni-
cantur.

Habent tamen, quo sese aduersus hæc consolentur & securos faciant. Nempe, quod eis incredibile sit, unum Lutherum recta sapere, sese uero omnes errare, sicut Zedechias percutiens unicum prophetam domini Micheam, non putabat credendum esse, omnes prophetas alios spiritu mendacii possessos, & unum illum spiritu domini plenum esse, dignissimum plane argumentum papistis, quod a multitudine trahitur, aduersus clarissimum uerbum dei. Quid enim placeret mendacibus supra mendacia ædificatis nisi mendacium? Quid autem odio haberent dignius, quam uerbum ueritatis, redarguens eorum mendacia, siue eos.

OCTAVO.

Quid testamentum.

Nouum testamentum. Ecce testamentum ipsemet uocat Eucharistiam, quo quid pugnantius esse potest sacrificio? Si Parrhisiensis Sodomæ & Louaniensium Gomorra & uniuersa Babylon Papæ suum Aristotelem didicissent, agerem cum eis per definitionis locum, si quo modo possent tam crassa capita aliquando uidere, quid differret sacrificium & testamentum. Sed quia sola multitudine rasorum sua stabiliunt, nec diuinam nec humanam auctoritatem spectantes, dimittamus a finis mutuo suis rudibus plaudere & nostra prosequamur. Testamentum hoc differt a promissione, quod testamentum est morituri, promissio uiuentis. Sic enim Heb. ix. dicit, Vbi testamentum est, ibi mors testatoris intercedat necesse est. Testamentum enim in mortuis confirmatum est, alio qui nondum ualet, dum uiuit qui testatus est. Cum uero deus in scripturis promissiones suas passim testamentum uocet, eo uerbo significauit se aliquando moriturum esse, rursus enim promissiones uocat uicturum se significat, ut uno hoc uerbo sese futurum hominem, simul moriturum & semper uicturum comprehenderet. De quo nunc non est locus dicendi. Est igitur testamentum, Nuncupatio morituri, qua disponit suam hereditatem certis hæredibus. De qua re cum in Galatis meis dixerim, hic breuior esse debeo. Quattuor ergo integrant testamentum, Testator, Verbum uel codex nuncupationis & promissionis. Hereditas, Hæredes, quæ in hoc testamento uideamus. Testator Christus est moriturus, Verba testamenti sunt, quæ nunc uerba